

گفت وگویی «وطن امروز» با نمایندگان
امضاکننده نامه اخیر درباره ناکارآمدی
وزیر نفت و فساد کرسنت

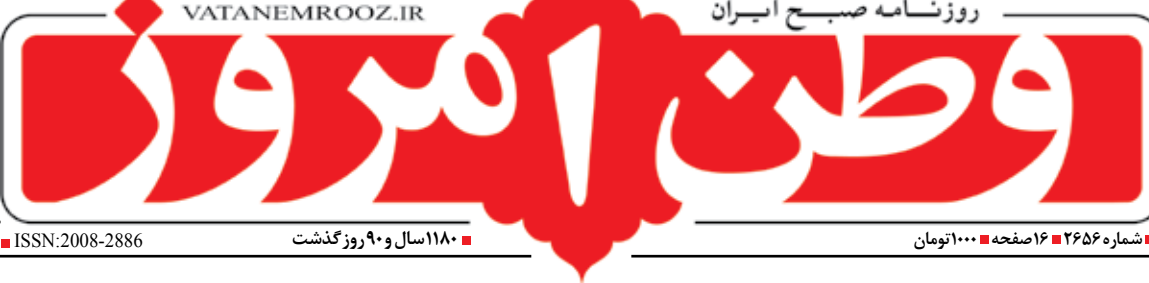
منتظر پاسخ زنگنه هستیم

صفحه ۲

چهارشنبه ۲۴ بهمن ۱۳۹۷ ۷ جمادی الثانی ۱۴۴۰ ۱۲ فوریه ۲۰۱۹ سال یازدهم شماره ۲۶۵۶ ۱۶ صفحه ۱۰۰۰ تومان

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

سرانجام چه کسی جانشین کی‌روش
در تیم ملی فوتبال می‌شود؟

عجله‌ای در کار نیست

صفحه ۱۴

ISSN:2008-2886 Wed.Feb.13, 2019 No.2656 Vol.11 VATAN-E-EMROOZ

۱۱۸۰ سال و ۹۰ روز گذشت

گزارش «وطن امروز» از واکنش‌های عصبی و توهین آمیز
دونالد ترامپ، جان بولتون و بنیامین نتانیاهو نسبت به حضور
گسترده مردم ایران در جشن ۴۰ سالگی انقلاب اسلامی

کله خوک

صفحه ۵

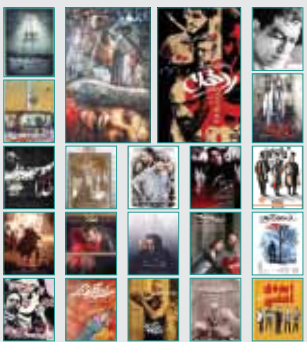
تیتراژهای امروز

بررسی فیلم‌های
سی و هفتمین جشنواره فیلم فجر

رنگین کمان فجر

تنوع در ژانر
در خشش نسل جدید

جدول تحلیل محتوای
۳۰ فیلم جشنواره

صفحات ۱۱، ۱۲ و ۱۳

وزیر دفاع انگلیس
در جمع سرایان این کشور
در استونی:

صفحه ۱۵

جنگ با چین و روسیه بازی کامپیوتری نیست!

خشت اولی که کج نهاده شد

نوید مؤمن

انگلیس و «هایکو ماس» وزیر خارجه آلمان مبنی بر «مرحله‌ای بودن این مکانیسم بالقوه» و «بیانیه بروکسل» کمترین سختی وجود ندارد از سوی دیگر، قرار بود اجرایی شدن مکانیسم مالی اروپا، آن هم وفق بیانیه بروکسل، مایه‌زایی «تضمینی» برای استمرار تعهدپذیری ایران در برجام باشد اما هم‌اکنون مقامات اروپایی در ازای «تعریف یک ساختار قطره‌چکانی» که معطوف به رفع نیازهای ابتدایی و اولیه(۱) بوده و فراتر از آن، در اجرایی شدن آن هم تردید وجود دارد، با نهایت پربویی و وقاحت بی‌نظیر، خواستار کسب امتیازاتی فراتر از «انجام تعهدات برجامی ایران» هستند؛ امتیازاتی از جمله تصویب «قفت» که در بیانیه وزرای خارجه اروپایی هم به آن اشاره شده(۲)

۵- مروری بر روند طی شده در ۹ ماه اخیر، بخوبی نشان می‌دهد چرا مقامات آمریکایی «ترم‌ترین مواجهه ممکن» را با راناندازی سازوکار مالی ویژه اروپا داشته‌اند! باید اذعان کرد تمام این بازی، نه در درون جلسات داخلی مقامات اروپایی، بلکه در قالب رایزنی‌های مشترک «مایک پمپئو» وزیر خارجه آمریکا و ژان ایو لوردیان وزیر خارجه فرانسه (به نمایندگی از تروئیکای اروپا) هدایت و مدیریت شده است. بدیهی است دولت ترامپ از خروجی مشترک جلسات پشت‌پرده خود و تروئیکا که امروز به قالب پدیده‌ای با عنوان «INSTEX» خود را نمایان کرده است، بشدت رضایت دارد.

۶- ایالات متحده و اتحادیه اروپایی در قالب این مکانیسم مبهم و حداقلی، می‌توانند ضمن حفظ دولت فعلی ایران در توافق هسته‌ای، به ارائه حداقلی‌ترین تعهدات (که آن‌ها نیز در کوتاه‌مدت قابل

ابطال یا تغییر هستند) آن هم صرفاً در حوزه تامین نیازهای اولیه(۱) اکتفا کنند. از سوی دیگر، همین سازوکار به اتحادیه اروپایی اجازه می‌دهد پروژه مهار موشکی و منطقه‌ای ایران را (مطابق خواست شخص ترامپ) بدون ارائه کمترین هزینه‌ای پیش ببرد! شکل‌گیری این شرایط بفرنج - که مقامات وزارت امور خارجه کشورمان اصرار دارند از آن به عنوان گام نخست اروپا برای حفظ برجام یاد کنند - معلول عدم توجه به قاعده «تضمین خواهی» از اروپا به جای «غریب اروپا به تعهدپذیری» بود. در سایه همین بی‌توجهی بود که مقامات اروپایی صفر تاصد مکانیسم مالی ویژه مذکور را خود تعیین کرده و به صورت هم‌زمان، به طرف متعهد و ضامن در قبال آن تبدیل شدند! خطایی بزرگ که البته هنوز برای

جبران آن از سوی «مقامات برجام‌پرست» دولت و وزارت امور خارجه کشورمان دیر نشده است، البته اگر بخواهند!

۳- «ژان ایو لوردیان» وزیر خارجه فرانسه پس از اثبات دیر هنگام «پوچ بودن بیانیه بروکسل» و «ناکارآمدی قوانین مسدودکننده» در قبال ایران، تاکید کرد راناندازی سازوکار پیشنهادی اروپا برای حفظ برجام، ماه نوامبر/آبان یعنی هم‌زمان با اعمال دور دوم و نهایی تحریم‌های ثانویه آمریکا علیه ایران به طول خواهد انجامید! این در حالی بود که اساساً «مکانیسم» و «ساختار ادعایی» لوردیان، در آن زمان وجود خارجی نداشت! بی‌دلیل نبود که «فدریکا موگرینی» مسؤول سیاست خارجی اتحادیه اروپایی، پس از گذشت ماه نوامبر، پایان سال ۲۰۱۸ میلادی را زمان اجرایی شدن سازوکار مالی ویژه اروپا در راستای حفظ برجام دانست؛ ساز و کاری که در آن زمان نیز اجرایی نشد!

۴- سرانجام ۱۱ بهمن‌ماه [پنجشنبه‌ای که گذشت] مقامات قاره سبز «ثبت» سازوکار مالی ویژه اروپا را با هدف حفظ توافق هسته‌ای - بخوانید حفظ یکطرفه تعهدات ایران در برجام - آغاز کردند. البته میان اظهارات «جرمی هانت» وزیر خارجه

«رانداندازی کانال مالی اروپا، با توجه به ساختار اقتصادی جاری در نظام بین‌الملل سخت و پیچیده است». این جمله را طی ماه‌های اخیر بارها از زبان دیپلمات‌های اروپایی و متعاقباً، مسؤولان ارشد وزارت امور خارجه کشورمان شنیده‌ایم. این ادعا در نگاه اولیه کاملاً باورپذیر است، بویژه اگر مطابق با واقعیات جاری در نظام بین‌الملل، «روپا» را به مثابه یک متغیر اقتصادی وابسته به ایالات متحده آمریکا مورد شناسایی و تحلیل قرار دهیم.

۱- متعاقب خروج رسمی ایالات متحده از توافق هسته‌ای در ۱۸ اردیبهشت امسال، مقامات ارشد ۳ کشور اروپایی از جمله «مانوئل مکرور» انگلار مک‌رمل و ترزا می» با صدور بیانیه‌ای ضمن ابراز تأسف از اقدام ترامپ، بر استمرار توافقی هسته‌ای و تعهد خود مبنی بر «حفظ برجام» تاکید کردند. در آن زمان، رهبر حکیم انقلاب بر «ارائه تضمین‌های لازم» از سوی اروپا، به جای «تعهدپذیری» این مجموعه تاکید فرمودند. با این حال تروئیکای اروپایی که فرمایشات حضرت آیت‌الله‌العظمی خامنه‌ای را مترادف با «آشکارسازی تاکتیک برجامی» خود در قبال ایران می‌دانستند، تصمیم گرفتند از بی‌توجهی دستگاه دیپلماسی کشورمان نسبت به فرمایشات معظم‌له و تفکیک حقوقی و راهبردی رهبر بزرگوار انقلاب (میان تعهدات و تضمین‌های اروپا) استفاده کرده و تاکتیک «خرید زمان» را در دستور کار خود قرار دهند. بدون شک اگر دستگاه سیاست خارجی کشورمان از همان ابتدا نسبت به پدیده حفظ برجام توسط اروپا نگاهی «تضمین‌محور» داشت، امروز شاهد ثبت مکانیسمی مبهم و کم‌ارزش (به لحاظ ماهوی، ساختاری و اجرایی) نبودیم.

۲- اگر چه قرار بود مقامات اتحادیه اروپایی تا قبل از مردادماه امسال (زمان اعمال دور نخست تحریم‌های ثانویه آمریکا) سازوکار مالی خود برای حفظ برجام را ارائه دهند اما آنها ترجیح دادند با طرح ۲ موضوع انحرافی، ضمن معطوف کردن توجه وزارت امور خارجه ایران نسبت به خود، مذاکرات پشت پرده خود با دولت ترامپ درباره «نحوه بازی با برجام دفرمه شده» را ادامه دهند. یکی از این موضوعات انحرافی، صدور بیانیه بروکسل در پایان اردیبهشت‌ماه امسال بود: «کشورهای اروپایی به طور ویژه متعهد شدند مباحث کارشناسی فشرده‌ای را با ایران درباره مسائل زیر، با هدف رسیدن به راه‌حل‌های عملی آغاز کنند: حفظ و تعمیق روابط اقتصادی با ایران، تداوم فروش نفت، گاز، میعانات گازی، فرآورده‌های نفتی و

اصلاح ساختاری بودجه، ضرورت امروز اقتصاد ایران

عباس شریفی

بخش خصوصی به سمت نزدیکی هرچه بیشتر به نفت رقم خورده است. با این وجود چرا دولت باید مجبور باشد در تنظیم بودجه، تحت فشار جدی کمبود منابع پایدار و سالم قرار گیرد؟ او هر جا کفگیرش به ته دیگ می‌خورد، با ابزار نفتی و استقراض بانکی کارش را جلو می‌برد. ما نیز معمولاً به این رفتار عادت کرده‌ایم و در واقع به جای یک تصویر راستین بودجه‌ای از اقتصاد، با یک تصویر فیک و چشم‌نواز خودمان را راضی می‌کنیم. تصویری که با تزریق نفت در رگ‌های اقتصادی کشور، باعث از بین رفتن دردمان شده و مخدری است تا تمام کزی‌های اقتصادی‌مان را برای مدتی فراموش کنیم و سرمست از حس خوب تراز شدن بودجه سالانه، یک سال دیگر نیز بگذرانیم و به امید اصلاح در وقتی دیگر باشیم.

نحوه بودجه‌ریزی ما، به طور سنتی همانند یک وپروس بزرگ که بر سیستم عامل زندگی اقتصادی کشور نشسته و تصویر غلط از اقتصاد ارائه می‌دهد، عمل می‌کند و انگیزه اصلاح را سلب کرده است. بنابراین برای اصلاح اقتصاد باید سیستم بودجه‌ریزی کشور تغییر کند و به جای اتکا به نفت و منابع مالی خلق شده توسط بانک‌ها برای پوشش کسری‌ها، بودجه بر مبنای درآمدهای سالم و پایدار و مهندسی بودجه بدون در نظر گرفتن نفت برای پوشش هزینه‌های جاری دولت تدوین شود.

با تصحیح تصویر بودجه و در واقع «راست‌نمایی بودجه به جای زیبنمایی آن» بتدریج معضلات و راه‌حل‌ها به چشم می‌آید و متوجه خواهیم شد باید واقعیت و ساختار اقتصاد و مناسبات اقتصادی را ترمیم کرد. در چنین صورتی است که دولت‌ها و مجلس‌ها ناگهان به طور واقعی، خود را در معرض رای مردم خواهند دید و نخواهند توانست با فتوشاپ نفت، ضعف عملکردها را بیوشانند و در نتیجه به سمت راهکارهای عملیاتی‌تر و عملکردیانه‌تر حرکت خواهند کرد. در چنین فضایی، تعیین تکلیف و تصمیم‌گیری در حوزه‌های متعدد، شفاف‌تر و راحت‌تر و قابل سنجش‌تر صورت خواهد گرفت و مشکلات از دولتی به دولت دیگر و از مجلسی به مجلس دیگر، موقوف نخواهد شد.

منابع:

- لایحه پیشنهادی بودجه سال ۱۳۹۸
- معاونت پژوهش‌های اقتصادی مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی (۱۳۹۷).
بررسی لایحه بودجه سال ۱۳۹۸

اگر ساعات ابتدایی روز مثلاً حدود ساعت ۶ صبح، گذراتان به خیابان‌های اصلی تهران افتاده باشند، باید نظاره‌گر انبوه ماشین‌هایی باشید که پشت در پشت هم، خیابان‌ها را قرق کرده‌اند. ماشین‌هایی که برای تفریح و سیاحت به خیابان نیامده‌اند بلکه حامل سرنشینانی برای رسیدن به محل کارند. این، وضعیت روی زمین است. در زیر زمین نیز وضعیت به همین منوال است. جایی که باید تمام مسیر را برای رسیدن به محل کار، ایستاده در مترو پشت‌سر گذاشت. مشاهدات فوق و نگاه هر فرد به وضعیت خانواده‌اش، نشان از کار و تلاش اعضای خانواده برای گذران زندگی می‌دهد تا جایی که بعضاً فرصت مناسب، برای با هم بودن در محیط خانواده نیز از دست رفته است. در این شرایط که اکثریت قاطع مردم در حال تلاش برای کسب روزی هستند، پیشرفت اقتصادی با تلاش صورت گرفته همخوانی ندارد. بهتر بگوییم، همه دارند کار می‌کنند اما محصل تلاش‌شان، خروجی متناسب را برای‌شان ندارد. حال پرسش این است: مردم که صبح تا شام در حال دوندن هستند، پس چگونه پاسخ چنین معادله مجهولی را باید داد؟

جوابی که معمولاً در پاسخ بدان داده می‌شود، این است که درست است مردم زمان زیادی را صرف کار کردن می‌کنند اما بهره‌وری لازم در فعالیت‌ها وجود ندارد. مثال رایجی نیز برایش می‌آورند که مثلاً کارمندان در طول روز ۲۰ دقیقه کار مفید می‌کنند و چنین و چنان!

چنین جواب‌هایی تنها صورت مساله را روشن‌تر می‌کند و پاسخ آن نیست. مسؤول پایین بودن بهره‌وری، در صورت درست بودن، کیست؟ آیا مردمند؟

کنش‌های اقتصادی مردم در هر جامعه‌ای، مطابق با طراحی‌های کلان صورت گرفته انجام می‌شود. به طور مثال، اگر درآمد یکسانی بین کشاورزی و شغلی بی‌تحرك و بی‌استرس برقرار باشد، جامعه به سمت کشاورزی نمی‌رود. امکان دارد رفتار جامعه‌ای به لحاظ اخلاقی صحیح لاجرم باید چارچوب‌های کلان را عوض کرد. بدیهی است تغییر طراحی‌های کلان نیازمند اراده عمومی است و این اراده در قالب انتخاب نماینده‌ای از سوی مردم پیگیری می‌شود. انتخاب رئیس‌جمهور در ایران، مصداق بارز تحقق اراده عموم است. حال اگر این فرد، اختیارات محوله از